

183

I
1792

BIBLIOTECA

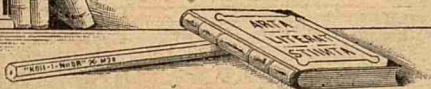
PENTRU TOȚI

VASILE ALECSANDRI

LĂCRIMIOARE

CU O PREFATĂ DE

d-l I. BIANU

EDITURA LIBRARIEI
LEON ALCALAY

București, Calea Victoriei, No. 37

www.dacoromanica.ro

„Biblioteca pentru Toți“

Numerile apărute și clasate după materie

A r t a

- 50—56 *Pecaut și Baude*. Convorbiri despre artă . . . —60
71 *C. I. Stăncescu*, Ce este frumusețea . . . —30

B i o g r a f i i

- 85 *G. Adamescu*, Biog. seriitorilor români . . . —30
28 *Gr. I. Alexandrescu*, Biografia lui Ion Creangă . . . —60
6 *Delavrancea*, Cum l'am cunoscut pe A. Vlahuță . . . —30
21 *Gastine*, Geniile științei . . . —30
23—24 *T. Maiorescu*, Biogr. lui Popovici Bănățeanu . . . —60
26 * * * *Biografiile oamenilor celebri* . . . —30
123 *Biografiile mamelor celebre* . . . —30

D e s c r i e r i

- 9 *Bachelin*, Castelul Peleş . . . —30
8 *Michelet*, România, Roma, Piza . . . —30
272—274 *Vlahuță Al.*, România Pitorească . . . —90

D i c ț i o n a r e

- 166—178 *Urechia*, Dicționar frances-român . . . 3 90
157—158 *Ploetz-Leitz*, Mic vocabular francez-român . . . —60
204—215 *D Calligari*, Dicționar englez-român . . . 3 30

E d u c a ț i e

- 54 *Paul Bourde*, Patriotul . . . —30
4—5 *H. Spencer*, Despre educație . . . —69
123 *Biografiile mamelor celebre* . . . —30
160—161 *D. R. Rosetti (Max)*, Povește către săteni . . . —60

E l o c u e n ț a

- 43—44 *G. Adamescu*, Modele de discursuri române . . . —60
48—49 > > Modele de discursuri străine . . . 60

F i l o s o f i e

- 124 *Lubok*, Intrebuințarea vieții . . . —30
114 *Seneca*, Liniștea sufletească . . . —30

BIBLIOTECA PENTRU TOTI

No. 183.

V. ALECSANDRI

Lăcrămioare

BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI LEON ALCALAY

CALEA VICTORIEI, No. 37

1908

TIP. „MINERVA“

PREFAȚA DE LA PRIMA EDIȚIE

Scrierile lui Alecsandri nu au fost până acum publicate într'o edițiune poporală; din această cauză ele au fost cunoscute mai mult în clasa mai cultă și mai bogată a neamului nostru.

În massa cea mare a poporului, între modeștii lui știutori de carte, între preoți și învățători, între ostași și săteni, Alecsandri este cunoscut mai mult din nume: numai foarte puține din scrierile lui, sânt cunoscute mai ales de prin cărțile de cetire ale școalelor primare.

Cel puțin acum, când a unsprezecea toamnă își cerne frunzele veștede și acopere cu ele mormântul de la Mircești, în care se odihnesc rămășițele pământești ale dulcelui cântăreț al Românilor, a sosit timpul ca scrierile marelui nostru poet național să fie publicate într'o ediție poporală, care să poată ușor străbate până la cei mai modești dar și cei mai numeroși cetitori români.

«Biblioteca pentru toți», trecută în editura librăriei Leon Alcalay, își reîncepe întrerupta ei dezvoltare prin publicarea scrierilor lui Alecsandri în broșuri. Fiecare broșură cuprinde o singură scriere sau mai multe de același fel.

«Lăcrămioarele», cari se cuprind în această broșură, oglindesc din tinerețele Poetului o epocă de nemărginită fericire și de adâncă durere, de jale neuitată. Este epoca „Steluței” E. N. «perdută în neagra vecinicie».

Durerea zdrobitoare pricinuită de această pierdere a fost cu atât mai sfâșietoare că ea a venit după ce poetul și-a cântat «Cântec de fericire» spunând lumii, că este fericit :

«Căci iubesc și sânt iubit».

Strigătele de fericire și lacrimile durerii Poetului sânt spuse de el în aceste compuneri pe cari el singur le-a numit «Lăcrămioare».

I. Bianu.

Noembrie 1900.

I.

STELUȚA

Dedicație E. N.

Tu care ești pierdută în neagra veșnicie,
Stea dulce și iubită a sufletului meu;
Și care-odinioară luceai atât de vie,
Pe când eram în lume tu singură și eu !

O, blândă mult duioasă și tainică lumină !
În veci printre stelute te cată al meu dor,
Ș'adese-ori la tine, când noaptea e senină,
Pe plaiul nemuririi se'nnalță c'un lung zbor

Trecut-au ani de lacrimi, și mulți vor trece încă
Din ora de urgie în care te-am pierdut ;
Și doru-mi nu s'alină, și jalea mea adâncă
Ca trista veșnicie e fără de trecut !

Plăceri ale iubirei, plăceri încântătoare !
Simțiri ! mărețe visuri de falnic viitor !
V'ați stins într'o clipeală ca stele trecătoare
Ce las' un întuneric adânc în urma lor.

V'ați stins ! și de atunce în cruda-mi rătăcire
N'am altă mângâiere mai vie pe pământ
Decât să 'nnalț la tine duioasa mea gândire,
Steluța zâmbitoare dincolo de mormânt ;

Căci mult, ah ! mult în viață eu te-am iubit pe tine,
O, dulce desmierdare a sufletului meu !
Și multă fericire ai revărsat în mine
Pe când eram în lume tu singură și eu !

Frumoasă îngerelă cu albe aripioare !
Precum un vis de aur în viață-mi ai lucit,
Și 'n ceruri cu grăbire, ca un parfum de floare,
Te-ai dus lăsându-mi numai un suvenir iubit.

Un suvenir, comoară de visuri fericite,
De scumpe, și fierbinte, și dulce sărutări,
De zile luminoase și îndumnezeite,
De nopți Venețiane și pline de 'ncântări.

Un suvenir poetic, coroan'a vieții mele,
Ce mângâie și 'nvie duioas, inima mea,
Și care se unește cu harpele din stele
Când mă închin la tine, o, dragă, lină stea !

Tu dar ce prin iubire, la a iubirei soare,
Ai deșteptat în mine poetice simțiri,
Primește 'n altă lume aceste lacrimioare
Ca un răsunet dulce de-a noastre dulci iubiri !

II.

LACRIMIOARE

Multe flori lucesc în lume,
Multe flori mirositoare ;
Dar ca voi, mici lăcrimioare,
N'are 'n lume nici o floare
Miros dulce, dulce nume !

Voi sânteți lacrimi de îngeri
Pe pământ din cer picate
Când prin stele legărate,
A lor suflete curate
Zbor vărsând duioase plângeri,

Fragede sunteți și albe
Ca iubita vieții mele!
Cu voi scumpe strugurele,
Albe mărgăritărele,
Primăvara-și face salbe.

Dar de-odată vântul rece
Fără vreme vă cosește!
Astfel soarta crunt răpește
Tot ce 'n lume ne zâmbește..
Floarea piere, viața trece!

III.

8 M A R T

Intinde cu mândrie aripele-ți ușoare,
O, sufletul meu vesel, o, suflet fericit!
Innalță-te în ceruri, și zbori cântând la soare,
Căci soarele iubirei în cer a răsărit
Și 'n cale-mi s'a oprit!

Veniți năluciri scumpe, dorinți, visuri mărețe
Ca paseri călătore la cuibul înflorit.
Veniți de 'ngânați vesel a mele tinerețe,
Că steaua fericirii în ochi-mi a lucit..
Iubesc și sânt iubit!

Sânt ore fericite sânt tainice plăceri,
Ce 'n cumpăna vieții plătesc ani de dureri!
Atunce falnic omul ridică a sa frunte
Și 'n ceruri cu mândrie ațintă ochiul său.
Ființa lui se 'naltă ca vulturul de munte.
Iubirea lui îl schimbă și-l face Dumnezeu!
Atunci mai dulce steaua lucește'n miez de noapte
Și 'n zori seninul pare mai vesel, mai curat;
Ș'a zilei mii de glasuri, ș'a nopții mii de șoapte
Îl proclamează 'n fală a lumii împărat!

Sânt urme prețioase, sânt scumpe suvenire
Ce 'n suflet tipărite, ca el au nemurire!
Zadarnic timpul trece c'un zbor neobosit,
În sânul omenirii vărsând a iernei ghiață;
Lumina lor iubită lucește lin în viață,
Precum un soare dulce în veci neasfințit!
Așa nu te vei stinge din minte-mi nici odată
O, suvenir puternic de dragoste 'nfocată!
O, timp ferice 'n care minunea ce iubesc
M'a deșteptat în raiuri cu glasul-i îngeresc!

*

Eră blânda oră a blânderor șoapte
Când nu mai e ziua, și nu-i încă noapte;

Pământul și cerul, ca doi frățiori,
Își dau sărutare prin stele și flori,

Și 'n aer parfumul a florilor dalbe
Plutea cu lucirea steluțelor albé,

Și 'n toată natura cuprinsă de dor
Plutea o șoptire de dulce amor!

Din marginea lumii a nopței regină
Vărsă 'n calea noastră duioasa-i lumină,

Și 'n lunca pătrunsă de razele ei
Zburau caii noștri cu aripi de zmei.

Mergeam noi în cale ca umbre tăcute,
Pe-un covor de frunze, pe cărări perdute,

Și 'n tăcerea nopții ce ne 'ncungiură
Sufletele noastre ca și noi zbură.

Zburau ca doi îngeri din stele în stele,
Dându-și sărutare tainic între ele...

De-odată fugarii cu ochii de foc
La capătul luncii s'opriră pe loc.

Iar dulcele înger pătruns de simțire
Îmi zise atunci cu-o dulce zâmbire:

— «Acum este ora când geniul sfânt
«Aude și vede minuni pe pământ.

«E ora ferice de sfântă uimire
«Ce'n suflet revarsă fiori de iubire,

«Spune-mi dar acuma, tu ce ești poet,
«Că poezii cântă inima-ți încet?»

— «Dacă vrei să afli taina ce mă'ncântă
«Iată poezia ce inima-mi cântă:

De este vre-o ființă, de este vre un nume
La care să se 'nchine un suflet omenesc
Cu tot ce e mai nobil, mai iubitor pe lume,
Cu tot ce'n omenire e mai dumnezeesc ;

Tu ești aceea ființă, tu, gingașă lumină
Aprinsă'n a mea cale de însuși Dumnezeu!
Și sufletul meu vesel la tine se închină
O, scumpa mea Elenă! o, drag ingerul meu!

Când soarta vrî să intru în raiu de fericire,
Când ochii mei pe tine zâmbind te-au întâlnit,
Un fulger, o scântee de veșnică iubire
Din ochii tăi pornită, în sânu-mi a lucit.

Ș'atunci în altă lume am re'nviat deodată,
Ș'un soare mai fierbinte în ceru-mi s'a aprins,
Ș'o lume fără margini, frumoasă, desfătăta,
Ca o câmpie verde sub mine s'a întins.

Atunci natura 'ntreagă, zâmbindu-mi cu plăcere,
Își puse pentru mine coroana sa de flori ;
Și glasul maicei mele, curmând a mea durere,
Veni să mă desmierde din cerul fără nori.

Căci fața ta iubită mi s'arătă ori unde,
În vis, în flori, în stele, în dulcele senin;
Și inima-mi cuprinsă de dorul ce pătrunde.
Șoptea cu tine astfel prin tainicu-i suspin :

«Ferice de acela a căruia privire,
«Trezind în al tău suflet un fraged, dulce dor,
«Ar face ca să nască pe gură-ți o zâmbire
«Ca zori misterioase de vesel viitor !

«Ferice care, vrednic de-o soartă ne-așteptată,
«Ar face pentru dânsul, în ceas dumnezeesc,
«A ta inimă scumpă de dragoste să bată
«Și glasu-ți cu 'nfocare să-i zică: «te iubesc !»

1845. — Blânzi.

IV.

DE CREZI ÎN POEZIE

De crezi în poezie,
În sfânta armonie
Din boltele cerești
Când noaptea 'nseninată
Lucește, 'ncoronată
De stele ce iubești :

De crezi în tinereță,
În gingașa frum'seță
Ce-aprinde dulce dor,

Și'n tainica uimire
Ce'nsuffl'a ta privire
O, scumpul meu odor!

De crezi în al tău frate
În suflete curate,
În cer, în Dumnezeu...
Precum eu cred în tine
Ca în cerescul bine,
Crede'n amorul meu.

1845. — Blânzi.

V.

O NOAPTE LA ȚARĂ

Am o inimă în lume
Care știu că mă iubește.
Conachi.

Fruimoasă e câmpia cu dulcea-i liniștire
Pentru acel ce fuge de-a lumii amăgire,
Pentru acel ce câtă un traiu neînsemnat!
Plăcut, plăcut, e ceasul de griji ne'ntunecat!
Și dulce este viața ce curge lin, departe
De-al omenirei zgomot, de-a ei fumuri deșarte!

Când inima hrănește o tainică dorință,
Când omul simte'n sânu-i o crudă suferință,
O jale fără margini, un dor fără hotar;
Când zâmbetu-i ascunde ades suspin amar
Și mintea-i se deșteaptă din vis de fericire
Pierzând ori-ce credință, ori care nălucire;

Ferice de acela ce'n turburare-i poate
Pe-un cal să se arunce, și prin văzduh să'noate,
Pășind peste-orizonturi, zburând peste câmpii;
Ferice care poate, departe de cei vii,
Să uite-a sa ființă, să piard'ori ce simțire,
Să nu mai facă parte din trista omenire!

*

Eră o noapte lină, o mult frumoasă noapte,
Ce răvărsă în lume armonioase șoaște
Și multe glasuri blânde în inimi deșteptă
O noapte de acele ce nu le poți uita,
Care aprind în suflet scântee de iubire
Și pun pe frunte raze de îndumnezeire.

Eram... par'că sânt încă !... la orele acele
Când ochiul rătăcește primblându-se prin stele
Și'n toată steaua vede un chip gingaș, slăvit;
Atunci când visul zboară pe țerm nemărginit,
Când dorul trist unește a lui duiioase plângeri
Cu sfânta armonie a cetelor de îngeri.

Ca lampă aninată la poarta de vecie
Domnea în dulcea taină a umbrelor făclie,
Vărsând vâpae lină ce lumea copereă.

Lumină mângâioasă! în ceruri ea părea
Menită ca să ducă pe căi necunoscute
Dorințele-omenirei în lung deșert pierdute!

De-odat'un glas de înger, o sfântă armonie,
Plutind ușor în aer ca vântul ce adie,
Se coboră prin stele din leagănul ceresc.
Duios eră și gingaș acordul îngeresc,
Căci inimile noastre săltară mai fierbinte
La dulcele său cântec, l'acestea-a lui cuvinte:

«Ferice de acela ce cu-o simțire vie
«Slăvește armonia și'nalta poezie
«Ca dezmierdări plăcute de glas prietenesc;
«El poartă pe-a sa frunte un semn dumnezeesc
«Și geniul său gustă plăceri încântătoare
«Zburând la nemurire ca vulturul în soare;

«Dar mai ferice încă ființa de iubire
«Ce simte cu 'nfocare a dragostei pornire
«Și ne'ncetat e gata cu drag a se jertfi!
«Căci dulce-i pentru altul și 'n altul a trăi,
«Și dulce-i de a zice, când inima jălește:
«Am o ființă'n lume ce știu că mă iubește!»

Mânjina. — Mart 1845.

VI.

VEZI TU VULTURUL...

Vezi tu vulturul falnic, o, scumpa mea iubită,
Cum saltă, se ridică și zboară către nori?
Așa sufletu-mi vesel în fața ta slăvită
Se'nnață către ceruri, plutind în dulci fiori.

Vezi printr'a nopții stele ce rază luminoasă
Răvarsă'n a sa cale luceafărul ceresc?
Așa când vii, iubito, cu inima voiasă,
De gingașă simțire așa ochii-mi lucesc!

Auži tu glasul tainic ce cântă'n miez de noapte
Și prin văzduh plutește cu-a florilor miros?
Așa răsună'n mine melodioase șoapte
Când sufletu-mi te simte, îngerul meu frumos!

Căci vulturului cerul a dat aripi să zboare,
Și stelelor lumină, și nopților suspin,
Iar ție ți-a dat farmec, plăceri încântătoare,
Și mie mi-a dat suflet ca ție să-l închin!

1845. — Blânzi,

VII.

DESPĂRȚIREA

Te duci, iubită scumpă, în țarmuri depărtate,
Lăsând frumoasa țară, surori, prieteni, frate,
Lăsând în al meu suflet un mult amar suspin,
In ora de pornire cu toții împreună
Doresc l'a tale pasuri călătorie bună
Pe-o cale înflorită și sub un cer senin.

Mergi dar fără mâhnire, te du și fii voioasă,
Căci îngerul iubirei și inima-mi duioasă
Te vor urmă ori unde cu tainicul lor zbor ;
Și cât vei fi departe, ca mine te gândește
Că tu ești a mea viață, că soarta ne iubește
Că cerul ne păstrează ferice viitor.

Gândește că în lume nimic nu e mai mare,
Mai gingaș, mai puternic, mai sfânt, mai cu'nfocare
Decât simțirea vie ce tu mi-ai însuflat;

Ca ori-ce fericire, că ori ce dulce bine
Din ochii tăi de rază, îmi vine dela tine,
Precum lumina vine din cerul înălțat.

Ori unde tu vei merge, iubită, ți-ad'aminte
De-a noastre ore pline de dragoste fierbinte,
Comori neprețuite de scumpe dezmierdări ;
De-acele vremi în cari a noastră fericire
Schimbă întreaga lume în leagăn de iubire
Și vremea trecătoare în lanț de sărutări !

Mergi, dragă, plutind vesel ca paserea ușoară
Ce 'n faptul dimineții din cuib la ceruri zboară
Lovind a sa aripă de rouă și de flori,
Căci sufletu-mi în taină șoptind inimei tale,
Va depărtă de tine ori ce gânduri de jale,
Va alungă din ochi-ți ori-care negri nori.

Și când va fi lumină, și când în miez de noapte
Vei ascultă cu lacrimi a îngerilor șoapte,
Zi, draga mea, atunce, precum oiu zice eu :
«Nu e ființă 'n lume ca mine de iubită !
«Amorul mă 'ncunună cu-o rază strălucită.
«Veneția m'așteaptă zâmbind la visul meu!»

Iași. — Maiu 1846.

VIII.

DULCE ÎNGER...

Dulce înger de blândete,
Tu ce 'n cale-mi vesel zbori,
Pe-ale mele tinerețe
Aruncând frumoase flori!
Mergi, sub alba-ți aripioară
Să ferești de soarta rea
Pe-a ta dulce surioară
Pe Ninița, draga mea!

Mergi să furi de printre stele
Un luceafăr luminos

Și pe fruntea scumpei mele
Să-l anini, cântând voios.
Mergi de 'ntinde verzi covoare
Sub piciorul ei de crin.
Schimbă dorul meu în floare
Și-l depune pe-al ei sân.

Mergi, pe-aripe-ți să se culce
Adormind încetișor,
Și îngân'al ei somn dulce
Cu dulci visuri de amor!
Iar cu dânsa când prin lume
Vei zburà, inger iubit,
Ah! șoptește-i al meu nume,
Spune-i dorul meu cumplit!

Iulie, 1846. — Brussel

IX.

CÂNTEC DE FERICIRE

Gândul meu la tine zboară
Ca o pasere ușoară
Către cuibul înverzit,
Și la sânul tău pătrunde
Ca un flutur ce s'ascunde
Într'un leagăn înflorit.

Dorul meu în a ta cale,
Urmând pașurilor tale,

Te dezmiardă ne'ncetat,
Și pe dulcea ta guriță,
Dragă, draga mea Niniță,
Fură'un dulce sărutat.

Ochii mei, ce 'n veci la tine
Ațintesc a lor lumîne
Înnotând în tainic foc.
Văd lucind pe-a ta zâmbire
Îngereasca ta simțire,
Îngerescul meu noroc.

Tot ce'n lume-i drag și place,
Tot ce 'nnaltă și preface
Pe un om în Dumnezeu.
Mi le-ai dat cu-a ta iubire,
O, frumoasă nălucire!
Scumpa mea! îngerul meu!

De-acum vie cruda moarte!
Sufte vântul relei soarte
Pe pământul îngrozit!
Eu aștept cu nepăsare
A furtunelor suflare,
Căci iubesc și sunt iubit!

Sufletu-mi e o grădină
Unde'n gingașă lumină
Cânt'o pasere din raiu.
Viața mea de veselie
Trece lin în vecinicie
Ca o dulce zi de maiu !

Căci amorul e un soare,
Ș'a mea inimă o floare
Ș'a mea viaț'un dulce vis ;
Căci iubita mea Niniță
Cu-o zâmbire, cu-o guriță,
Mie ceriul mi-a deschis !

Constantinopoli — August, 1846

X.

PESCARUL BOSFORULUI

De-ar vrea înaltul Prooroc,
Mohamed strălucit,
Să-mi fie ziua cu noroc
Și dorul împlinit !
De-ași prinde-acum în mreaja mea
Pe-al mării împărat,
Ce poartă 'n frunte-o mare stea,
Un talisman bogat.

Eu care sunt un biet pescar
Purtat din val în val,
Eu care dornu la Iuschiudar,
În iarba de pe mal.
Eu, Abdulah, cel mai voinic
Vâslaș de pe Bosfor,
Ce n'am decât un biet caic
Ș'un suflet plin de dor!

Allah! atunci ori ce-am dorit,
Allah! ori ce-ași vrea eu,
De la apus la răsărit
Ar fi îndat'al meu:
Caftane, șaluri de Cașmir
Cu late, scumpe flori,
luți armăsari de la Misir
Ca vântul de ușori.

— Ș'un lung caic de abanos
În aur prelucrat,
Cu imnuri din Coran frumos
Pe margine săpat.
Și treizeci de vâslași Osmani
Ce vesel ar zbură

Mai răpezi decât Elcovani
Pe'ntinsa Marmarà,

Dar n'ași vrea nici stofe cu fir
Și cu mărgăritar,
Nici largi caftane de Vizir,
Nici falnic armăsar.
N'ași vrea nici săbii de Taban
Deprinse la omor,
Nici lung covor de Ispahan
Ce saltă sub picior.

Allah! mă jur că, de-ași avea
Al mării talisman,
N'ași vrea să fiu Vizir, n'ași vrea
Nici Padișah-Sultan.
N'ași vrea comori, n'ași vrea să am
Nici chioșcuri, nici seraiu,
Nici să dezmierd în Bairam
Huriile din raiu.

Ci'n mreją dulce prefăcând
Duioaș'inima mea,

M'ași duce 'ncet și tremurând
Să prind norocu 'n ea.
Să prind copila lui Topal.
Frumoasa Biulbiuli
Ce cântă noaptea lin pe mal,
Pe mal la Kandili!

Constantinopol. — Iunie 1845.

XI.

AȘTEPTAREA

Pe malul mării de spume albită
Ce 'nalță gemet îngrozitor,
Ca pe un inger te-aștept, iubită,
Cuprins de jale, muncit de dor.

Fugând de lume, gândind la tine
În lume singur trec pe pământ,
Ș'a mele lacrimi, dorinți, suspine,
Cu glasul mării se pierd în vânt.

Veșnic s'afundă a mea privire
În orizonul întunecit,
Dar nici o rază de fericire
În ochi-mi încă nu a lucit!

Veșnic în noaptea tristă, adâncă,
Ascult al vremii pas necurmat,
Dar de plăcere nici un ceas încă
Pentru-al meu suflet nu a sunat!

Nimic în lume nu mă încântă,
Nu varsă 'n peptu-mi dulce fior.
Frunza șoptește, pasărea cântă,
Inima-mi plânge la glasul lor.

Staű ca o piatră în nemișcare
Pierdut pe gânduri adeseori.
Privesc la ceruri, privesc la mare...
Pe mare valuri! în ceruri nori!

Ah! vină dragă steluța lină,
De strălucește pe sânul meu ;
Alungă noaptea cu-a ta lumină,
Stinge cu'n zâmbet amarul greu.

Destule zile de despărțire !
Destule lacrimi, destul amar !
Vină de pune cu-a ta iubire
Durerei crude veșnic hotar.

Te-aștept, iubito, în a ta cale,
Precum așteaptă robul mâhnit
Să bată ora scăpării sale,
Să-și simtă trupul din lanț eșit.

Te aștept, iubito, precum așteaptă
Pe-a oimineții zâmbet voios
Sermanul bôlnav ce se deșteaptă
În sânul nopții întunecos.

Ah ! l'a mea jale, l'a mea chemare
Dac'al tău suflet e simțitor :
Vin' să-ți dau numai o sărutare
Ș'apoi din lume vesel să zbor !

Triest. — Sept. 1846.

XII.

V E N E Ț I A

11 Septembrie 1846

I.

Când ochii mei înnoată în gingașa lumină
Ce tainic izvorește din ochii tăi frumoși.
Atunci orice durere în sânul meu s'alină
Ca marea tulburată ce-adoarme și suspină
Sub ale nopții blânde luceferi mângâioși !

Căci ziditorul lumii, în-dulcea lor privire
Vărsând văpae lină și farmec de slăvit,

Le-a dat a sa putere ș'a sa Dumnezeire,
Ca să-mi arate 'n lume un drum de fericire,
O cale luminoasă sub cerul înnegrit!

II.

Când fruntea mea în pace cu drag e legănată
Pe sânul tău ce saltă aprins de dulce dor,
Ființa mea ferice, de visuri dezmiertată,
În lumi necunoscute se simte înălțată
Ș'urmează-a ta ființă în tainicul ei sbor;

Căci sânul tău în care domnește-a ta iubire
Precum o lampă sfântă ce arde 'ntr'un altar,
Frumos ca și altarul uimește-a mea simțire
Trezind în al meu suflet oricare nălucire,
Ștergând din a mea minte oricare gând amar!

III.

Când veselă, fierbinte, gurița-ți zimbitoare
Mă 'ncântă, mă îmbată cu-a sale sărutări,
În inimă-mi atunce s'aprinde-un dulce soare,
Și viața-mi, ca albina lipită de o floare,
Se leagănă în raiuri de-a tale dezmiertări.

Căci îngerul iubirei, al cărui glas pătrunde
Și care lângă tine din ceruri a zburat,
A strâns pe-a ta guriță aripele-i rotunde,
Ș'acum, ca într'un leagăn, în ele se ascunde
Cu lira sa duioasă ce cântă ne'ncetat.

IV.

Când noaptea în tăcere, la ora ce s'adună
A dogilor vechi umbre pe maluri șovăind,
Gondola, leagăn dulce, ne primblă împreună
Pe luciul lin al mării în care alba lună
Cu stelele voioase se scaldă strălucind ;

Atunci, din umbra deasă ce doarme 'ntre canaluri,
Din lampele aprinse în boltele cerești,
Din turnuri, din palaturi ce triste zac pe maluri,
O tainic'armonie plutește peste valuri
Șoptind inimii noastre cuvinte îngerști!

V.

«Iubiți, iubiți! ne zice Venetia cernită,
«Iubiți! amorul vostru puternic e și sfânt!
«Iubiți! și calea voastră va fi tot înflorită,

«Și 'n sânul nălucirei, păreche fericită,
«Cu-o lungă sărutare veți trece pe pământ ;

«Căci vremea ce răstoarnă cu coasă-i ne'mpăcată
«A falei omenirei vechi marturi și măreți,
«Nu poate-avea putere de-a stinge niciodată
«Acea scântee vie de dragoste 'nfocată
«Ce luminează calea frumoasei tinereți!»

Palatul Benzonus. — Venetia.

XIII.

BARCAROLĂ VENEȚIANĂ

Pe marea lină
Care suspină
Stelele toate plutesc ușor.
De ce drăguță,
A mea steluță,
Lipsești tu numai din horul lor !

Dintre canaluri,
Și de pe maluri
Se 'nalt' un cântec melodios.

De ce, Niniță,
A ta guriță
Nu se aude cântând voios ?

Tainica noapte
Cu blânde șoaapte
Te chiamă, dragă, s'o încununi.
Gondola geme,
Căci multă vreme
N'a fost cu tine printre laguni.

Ah ! te coboară
Vesel ușoară,
Dintr'al tău negru palat regesc.
Vin' de zâmbeste,
De strălucește
Ca un luceafăr dumnezeesc.

Cu blânda-i față
Plutind prin ceață
Luna din valuri se 'nalță 'n cer.
Ah ! vină, vină,
Scumpă lumină,
Să mângâi dulce pe gondolier.

Eu în gondolă
Cu-o barcarolă
Visul tău gingaș voiu îngână,
Și noaptea 'ntreagă,
Niniță dragă,
Incet pe mare te-oiu legănă!

Sept. 1846 — Venetia.

XIV.

BIONDINETA

Intr'o seară pe Piațetă
Mocenigo cel frumos:
«Biondinetă, Biondinetă !
— Zise 'n calea mea voios —
«Știi tu, dragă Venețiană,
«Că Madona ta ți-a dat
«Mâne mici de patriciană
«Și ochi mari de sărutat?

«Știi tu iar că mie-mi pare,
«*Caspeto!* mare păcat
«Să porți apă de vânzare
«Pe-al tău umăr delicat?
«Vin' cu mine, dragă, vină,
«Eu voesc să te deprinzi
«A domni ca o regină
«În palaturi de oglinzi,»

Într'o zi, lângă fântână,
Tițiano-mi zise 'ncet:
«Nu e 'n stare nici o mână
«Ca să cerce-al tău portret
«Dar mă jur pe mândrul soare!
«Dac'ai vrea pe loc a stă,
«Să te fac nemuritoare.
«Cercând numai umbra ta.»

Azi prin neguri, dimineată,
Noul Doge mă zări
Și pe-a lui San-Marco piață
Din palat se coborî:
«Venețiană tinerică,
«Biondineto! — zise el —

«Mâni în marea-Adriatică

«Am s'arunc acest inel.

«Mâni în purpură și 'n aur

«Am să fiu încoronat,

«Și pe vechiul Bucentaur

«Prin Veneția purtat.

«Zi că vrei a-mi fi soție,

«Și eu jur pe sfântul Marc

«Să-ți închin, Biondină, ție

«Toată fala de monarc.»

Dar Biondina cea cuminte,

Drumul răpede urmând,

La tustrei, cu dulci cuvinte,

Le răspunse-așa, râzând:

«Nu-i oglindă mai curată,

«Nu-i portret mai îngeresc

«Decât cel ce mi s'arată

«În fântână când privesc.

«Nu sânt semne de mărire,

«Nici inele de rubin,

«Cu mai dulce strălucire
«Decât ochii lui Tonin.
«Ca gondola-i din Piațetă
«Nu e tron mai de dorit,
«Când pe draga-i Biondinetă
«El o primblă fericit!»

Veneția. — Oct. 1846.

XV.

O SEARĂ LA LIDO

Ridică vălul negru ce-acoperea-a ta față,
Venețio cernită, Venețio măreață!
Și cu-o zimbire dulce fii martur fericit
L'a noastră veselie ș'amor nemărginit!

În vremile trecute a libertății tale,
În timpurile-acele de glorii triumfale,
Când nobil răzămată pe falnicul tău leu,
Vedeai Adriatica săltând la glasul tău,

Gondole negre multe se depărtau de maluri
Și lunecau în taină pe negrele-ți canaluri
Purtând comori ascunse de gingașe simțiri,
Împărechete inimi pierdute 'n fericiri.

Dar spune-mi tu văzut'ai în gondolă vr'odată
Ființă mai frumoasă, mai dulce dezmiardată.
Un înger de iubire cu suflet mai ceresc
Decât minunea scumpă pe care eu slăvesc?

O, gondolă iubită, noi lumii dăm uitare!
Zbori vesel, zbori în pace purtându-ne pe mare,
Și leagănă 'n tăcere, sub cerul aurit,
Amorul nostru mare ca cerul nesfârșit.

Și tu, o, vis ferice al tinereții mele!
De-ar fi 'n a mea puțința să fac precum doresc,
Ași pune pe-a ta frunte un diadem de stele,
Ași pune sub picioare-ți un tron Dumnezeesc!

Căci te iubesc, Elenă, cu-o tainică uimire,
Cu focul tinereții, cu dor nemărginit,
Cu lacrimi și credință, cu dulce fericire,
Cu tot ce este 'n mine putere de iubit!

În dragostea cerească visând cerescul bine,
La tine al meu suflet înalță zborul său.
Tot ce-i mai sfânt pe lume eu îl slăvesc în tine,
Tu ești lumina, viața și Dumnezeuul meu!

În tine cred, Elenă, precum credeam odată
În glasul maicei mele, în sfântul ei amor;
Precum în soare crede natura 'ntunecată,
Precum un geniu falnic în falnic viitor.

Tu porți un nume dulce și scump inimei mele,
Un nume ce-mi inspiră un cult dumnezeesc,
Și care mă încântă cu harpele din stele
Și care îmi șoptește de maica ce jelesc.

Iubirea ta-mi insuflă un dor de nemurire!
Iubirea mea mă 'nnalță la tronul îngeresc!
Și 'n leagăn de gondolă, în veșnică iubire,
Cât lumea lângă tine ași vrea ca să trăesc!

Veneția. — Oct. 1846.

XVI.

G O N D O L E T A

Cu Ninița'n gondoletă
Când mă primblu 'ncetișor.
Trecătorul din Piațetă
Ne privește-oftând de dor.
Atunci cerul se 'nsenină
Lucind vesel amândoi,
Ș'Adriatica s'alină,
Se alină pentru noi.

În lagună de ne place
A pluti pe-a mării val,
Pentru noi Siroco tace
Pe-a lui Lido verde mal.

Și sub lungă sa lopată
Gondoleta saltă lin
Cu Ninița legănată,
Legănată pe-al meu sân.,

Mână vesel, lopătare,
Dela Lido la San-Marc,
la de-alung Canalul Mare
Ce se'ndoaie ca un arc.
Mergi cât draga mea Niniță,
Stând la pieptu-mi înfocat,
Mi-a da dulcea sa guriță,
Mi-a da dulce sărutat.

Cât va fi în ceruri lună,
Cât va fi senin pe cer,
La Giudeca spre lagună
Zbori, voinice gondolier,
Du-ne Toni, 'n liniștire
Păn'ce, stând gondola ta,
Viața noastră de iubire
Cu iubire va'ncetă!

Veneția. — Oct. 1846.

XVII.

CANȚONETA NAPOLITANĂ

Când vântul se scoală
Turbat, și răscoală
A mărilor val,
Pescarul s'oprește
La valuri privește
Și cântă pe mal.

Ca dânsul de rele,
De viscole grele
Departe să fim.

L'a mării talazuri,
L'a vieții necazuri
Ca el să privim.

Junia ne'nvață
Să trecem în viață
Ca pasărea 'n zbor
Cu fruntea'n lumină,
Cu inima plină
De dulce amor.

Deci fie pe mare
Furtună, turbare,
Și'n viață amar,
Noi, veseli pe maluri,
Să râdem de valuri
Ca bietul pescar!

Ianuarie 1847. — Napoli.

XVIII.

V I S U R I L E

Scumpă, albă lăcrămioară !
Vezi tu roua de pe flori
Cum lucește ș'apoi zboară
De se schimbă'n negri nori ?

Astfel gingașa lucire
Din ochi dulci, veselitori,
Trist în lacrimi de mâhnire
Se preface-adesse-ori !

Câte inimi înflorite
La lumină vesel zbor,

Și de-odată veștejite
Fără vreme cad și mor !

Câte visuri de iubire,
Dulci a inimei comori,
Trec, se sting ca nălucire
Și ca fulgeri trecători !

Asta-i legea crudei soarte,
Lege făr'de mângâieri
Azi e viața, mâni e moartea,
Azi, plăcere, mâni dureri !

Fericit care 'mplinește
Visul său pe-acest pământ !
Fericit care iubește
Pân 'a nu cădea 'n mormânt !

Căci iubirea din junie
Schimbă lumea 'n vesel raiu,
Și cu sufletul re'nvie
În cerescul dulce plaiu !

Fevruar, 1847. — Vila Delfina. — Palermo.

XIX.

A D I O

De-ași trăi cât lumea 'ntreagă,
Gândul meu la tine, dragă,
Veșnic, veșnic va zbură,
Ș'ori ce e mai sfânt în mine.
Dulce înger! pentru tine
Pentru tine-l voiu păstră.

Cea mai blând'a mea gândire,
Cea mai gingașă simțire,
Cel mai falnic dor al meu,

Ție numai, numai ție
Le închin pentru vecie
Ca la însuși Dumnezeu !

Tu, ființă de slăvire,
C'un cuvânt, cu o zâmbire,
Cu un dulce sărutat,
Mi-ai dat suflet, mi-ai dat viață,
Și a raiului dulceață
Tu în sânu-mi ai vărsat !

Tu mi-ai dat cu-a ta iubire
Acea 'naltă fericire,
Acel simț dumnezeesc,
Ce puternic ne supune
Și ne'naltă de ne pune
Sus pe tronul îngeresc !

Tu Eleno !... Dar, vai mie !
Într'o noapte de urgie
Cerul crud ne-a despărțit !
Tu te-ai dus, te-ai dus, iubită...
Fericirea-mi nesfârșită
Într'o clipă s'a sfârșit !

Aşa-i soarta ! aşa 'n lume
Tot ce poart'un dulce nume,
Tot ce-i falnic şi frumos,
Curând trece, curând moare,
Ca un cântec, ca o floare,
Ca un fulger luminos !

Steaua vine, steaua pierе !
Astfel dulcea-mi mângăiere
A pierit de pe pământ ;
A pierit, s'a dus cu tine
În locaşul de lumine...
Şi eu plâng pe-al tău mormânt !

Singur, singur cu-a mea jale
Rătăcit pe-a vieţii cale
Ca un orb nenorocit,
Viaţa-mi scade, jalea-mi creşte,
Şi-al meu dor în veci s'opreşte
Pe mormântul tău iubit !

Adio ! pe-aceste maluri
De-ale Bosforului valuri
Îngânate lin, uşor,

Te las, înger de iubire!
Cu a vieți-mi fericire,
Cu-al meu suflet plin de dor!

Constantinopoli — Maiu 1849.

XX.

P E M A R E

Ah! viața pentru mine,
Scump inger, fără tine
Nu are nici un bine,
Nu are nici un dar.
In cer fie lumină,
Sau nori, sau noapte lină,
Sufletu-mi suspină,
Suspina cu amar!

Ori-care nălucire
L'a omului simțire
Aduce 'nsuflețire
Cu glasu-i încântat,
Se pierde 'n neagra ceață
Ce 'ntunec'a mea viață
Și glasu-i se îngheață
De mine depărtat.

Acum cerul zâmbește,
Natura 'ntinerește
Și tot care trăește
Se simte fericit ;
Dar mie ceru-mi pare
Cuprins de 'ntunecare ;
Văd lumea 'n întristare
Ca sufletu-mi cernit.

Zadarnic cât plăcere,
Zadarnic mângâiere,
S'alin 'a mea durere,
Să curm al meu suspin.
Trecuta fericire
Izvor e de jălire,
Și dulcea-i suvenire
Hrănește jalea 'n sin !

O valuri mari de spume!
Purtați-mă prin lume
Ca frunza fără nume
Ce o plutiți ușor,
Și m'aruncați din mare
Pierdut, fără suflare,
Pe malul cu uitare
Adâncului Bosfor!

Marea-neagră. — Maiu, 1857

. XXI.

URSITA MEA

Într'un castel, departe,
Din ceruri avui parte
Să văd un îngerel.

Mult trist eră castelul,
Mult vesel îngerelul,
Mult gîngaş, tinerel !

Avea cereşti blîndeţe,
Pe frunte-i dulci albeţe,
În ochi-i dulce foc,

Ș'o tainică zâmbire,
Ș'un suflet cu iubire,
Ș'o soartă cu noroc.

Eram eu încă june...
Acea scumpă minune
Eră ursita mea !

Așa avui eu parte
Într'un castel departe,
A mă 'ntâlni cu ea.

Într'un palat pe mare,
Într'un oraș ce pare
Din valuri răsărit,

Depart de-a mea țeară,
În urmă văzui iară
Ursita ce-am iubit.

Ș'acolo, fără frică,
Pe mare-Adriatică
Gondola ne-a plimbat.

Și'n leagăn de iubire,
Pierdut în fericire,
Tot sufletul i-am dat ;

Pe soare și pe lună
Cu mine împreună
A fost ursita mea...

Așa avui eu parte
Intr'un palat departe,
A mă iubi cu ea !

*

Iubitu-ne-am pe lume
Plutind pe-a mării spume,
Călcând pe verde plaiu,

Și lunei dând uitare,
Cu-o lungă sărutare
Trecut-am lin prin raiu.

Dar într'o noapte lină
O palidă lumină
Se stinse în eter.

Și îngeru-mi cu jale,
Zburând pe-a stelei cale,
Se 'ntoarse iar în cer.

Eram atunci pe mare...
În dulcea-i legănare
Muri ursita mea :

Așa avui eu parte
A sta în veci departe
Ș'a plânge după ea !

1859. — Malta.

XXII.

LA VENETIA MULT DUIOASA

La Venetia mult duioasă
Duios zboară gândul meu
Când în noaptea 'ntunecoasă,
Pe simțirea-mi dureroasă
Se abate dorul greu.

Ast-fel paserea rănită
De un șerpe otrăvit
Zboară, zboară obosită
Și s'abate amortită
Lângă cuibu-i înflorit.

O, Venețio mult măreață !
Cine a putut gustă
A iubirilor dulceață
În poetica ta viață,
Vecinic nu te va uita !

Te iubesc în a ta jale,
În veșmântul tău cernit,
Și în gondolele tale
Ce se pierd printre canale
Ca un vis neisprăvit,

Te iubesc cu dor fierbinte
În frumosul tău trecut,
Și 'n aducerea aminte
Ale dragostelor sfinte
Ș'a ființei ce-am pierdut

N O T E

X. Pescarul Bosforului. (Pag. 30).

Un talisman bogat

Popoarele Orientului au o oarbă încredere în puterea talismanurilor.

Eu care dorm la Iuschiudar... (Pag. 31).

Iuschiudar sau Scutari: oraș mare pe malul Bosforului în Asia, în fața Galatei.

Mai repezi de cât Elcovani. (ag. P32).

Elcovani: pasări ce zboară răpede pe luciul Bosforului. Turcii cred că ele sunt sufletele celor ce nu au putut intra în raiul lui Mohamed și au mare respect pentru dânsese.

Pe mal la Kandili. (Pag. 33).

Kandili; sat frumos pe malul Asiei, la mijlocul Bosforului

XIV. Biondineta. (Pag. 44).

Mâine mici de patriciană.

Nobilii Venetiei se numeau patriciani.

Să porți apă de vânzare, (Pag. 45).

La Veneția sânt fete ce poartă apă de vânzare în ciubere de bronz.

Tițiano-mi zise'ncet.

Tițiano : pictorul cel mai vestit al Veneției.

Și pe vechiul Bucentuar. (Pag. 46.

Bucentuarul eră în timpul mării Veneției un vas mare aurit, pe care Dogii, la încoronarea lor, se duceau ca să arunce un inel în valuri, drept semn de logodnă cu marea Adriatică.

XVI. Gondoleta. (Pag. 51).

În lagună de ne place...

Lagunele Veneției sânt insule ce se arată în fața apei când se retrage marea.

Pentru noi Siroco tace...

Siroco este un vânt ferbinte, care suflă despre Africa și care tulbură ades marea Adriatică.

Pe-a lui Lido verde mal.

Lido : Insulă alături cu Veneția, în fața Palatului Dogilor.

CUPRINSUL

	Pag.
Steluța	5
Lăcrămioare	8
8 Mart	10
De crezi în poezie	16
O noapte la țară	18
Vezi tu vulturul	21
Despărțirea	23
Dulce înger	25
Cântec de fericire	27
Pescarul Bosforului	30
Așteptarea	34
Veneția	37
Barcarolă venețiană	41
Biondineta	44
O seară la Lido	48
Gondoleta	51
Canțonetă napolitană	53
Visurile	55
Adio	57
Pe mare	61
Ursita mea	64
La Veneția mult duioasă	68

241	<i>Rădulescu-Motru</i> , Știința și Energia	—30
249—250	<i>Schopenhauer</i> , Viața, Amorul și Moartea	—60
267—269	<i>Spencer</i> , Progres (lege și cauză)	—60

G e o g r a f i e

287—95	<i>T. G. Buzoianu</i> , Africa (Egiptul, Berberii, Car- tagena și Roma, Hesperidele, Cyrena)	—90
--------	---	-----

Istorie și Moravuri

34	<i>Gion Ionescu</i> , Istorie	—30
37	<i>Mahafy</i> , Antichitatea greacă	—30
14	<i>Wilkins</i> , Antichitatea romană	—30
220	<i>N. Iorga</i> , Oameni și fapte din trecutul Românesc	—30
224—225	<i>Ioan Ghica</i> , Scrisori către V. Alecsandri, vol. I	—6
226—227	<i>Idem</i> vol. II	—60
230—231	<i>Idem</i> vol. IV	—60
228—229	<i>Idem</i> vol. III	—60
	Volum suplimentar cu note be Chendi	—60

Literatura populară

18—33	<i>Creangă</i> , Opere complete	1 90
138	<i>Madan</i> , Cântece din Basarabia	—30
2	<i>S. Fl. Marian</i> , Păsările noastre	—30
79	<i>A. Pann</i> , Nastratin Hoge	—30
79	<i>A. Pann</i> , Înteptul Arghir	—30
93—94	<i>Anton Pann</i> , Povestea lui Moș Albu	—60
16-25-30	<i>Anton Pann</i> , Povestea vorbii	—90
125	<i>Pitarul Hristache</i> , Povestea Mavroghen	—30
117	<i>Ion Bianu</i> , Momente culturale	—30
15	<i>M. Gr. Alexandrescu</i> , Proză	—30

N u v e l e

1	<i>Andersen</i> , Povești alese	—30
100	<i>Andersen</i> , Carte de chipuri fără chipuri	—30
10	<i>Alarcon</i> , Pescuire	—30
10	<i>Bret Harte</i> , Norocul	—30
58	<i>Caragiale</i> , Schițe ușoare	—30
21—122	<i>Caragiale</i> , Fragmente	—30
7—40	<i>Carmen Sylva</i> , De prin veacuri	—60
17	<i>Colomb D-na</i> Istorie	—30
12	<i>Mihail Demetrescu</i> , Nuvele	—30
10	<i>Maioreescu</i> , Nuvele traduse	—30
19	<i>Mark Twain</i> , Bărbat rău crescut	—30
23—24	<i>Popovici Bănățeanu</i> , Din viața meseriașului	—30
36	<i>Povești de Crăciun</i>	—30
27	<i>Radu Rosetti</i> , Proză	—30
11	<i>André Theuriet</i> , Din tinerețe	—30
254	<i>Al. Cazaban</i> , Departe de oraș	—30

256	<i>Al. Nora, Clipe trăite</i>	—33
6	<i>A. Vlahuță, Icoane șterse</i>	—30
51-58-59	<i>A. Vlahuță, Din goana vieții</i>	—90
53	<i>Wildenbruch, Lucrări de copii</i>	—30
22	<i>Xavier de Maistre, Călătoria împrejurul odăiei mele</i>	—30
13	<i>Duiliu Zamfirescu, Nuvele, romane</i>	—30
234—235	<i>Sadoveanu, Povestiri de sărbători</i>	—60
271	<i>Ureche Nestor, Căruta poștei</i>	—60
278—279	<i>Eminescu, Povești și nuvele</i>	—60
292	<i>Gârleanu Em., Odată!</i>	—30
293	<i>Pop Vasile, Ocna vieții</i>	—30
300	<i>Basarabescu, Norocul</i>	—30
301	<i>Rădulescu Niger, La gura văii</i>	—30
305—306	<i>N. Gane, Novele, vol. I</i>	60

P o e z i i

36	<i>V Alecsandri, Poezie (Iarna vine)</i>	—30
15	<i>G. M. Alexandrescu, Proză și poezii</i>	—30
26—127	<i>Bălcescu, Poezii</i>	—30
20	<i>Bolintineanu, Legende istorice</i>	—30
64	<i>Costin, Spre primăvară</i>	—30
70	<i>P. Dulfu, Legenda Țiganilor</i>	—30
70	» <i>Coțofana (legendă)</i>	—30
70	» <i>Din isprăvile lui Păcală</i>	—30
12—15	<i>Alex. Depărateanu, Doruri și amoruri</i>	—30
90	<i>H. G. Lecca, Cinci poeme</i>	—30
138	<i>Madan, Căntece din Basarabia</i>	—30
99	<i>Petofi, Apostolul</i>	—30
13—24	<i>Popovici Bănățeanu, Poezii</i>	—30
37	<i>R. D. Rosetti, Proză și Epigrame</i>	—30
92	» <i>Sincere</i>	—30
52	» <i>Din Inimă</i>	—30
138	<i>G. Madan, Suspine</i>	—30
98	<i>A. Stavri, De demult</i>	—30
75	<i>Sihleanu, Armonii intime</i>	—30
111	<i>Th. M. Stoenescu, poezii</i>	—30
51	<i>A. Vlahuță, Din goana vieții</i>	—30
16—117	» <i>Iubire</i>	—30
3—47	<i>Mihail Zamfirscu, Căntece și plângeri</i>	—30
179	<i>Arthur Stavri, Pe acelaș drum (poezii)</i>	—30
182—194	<i>V. Alexandri, Poezii complete</i>	3 90
195—196	<i>Eminescu, Poezii</i>	—60
201	<i>Th. D. Speranța, Anecdote înpănate</i>	—30
285	<i>Coșbuc, Antologie Sanscrită</i>	—30
286—287	<i>Goga, Poezii</i>	—60
295 298	<i>Alexandrescu Gr., Poezii, Epistole, Satire</i>	1 20